

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **J. M.**, zastoupen JUDr. Mgr. Josefem Kopřivou, advokátem se sídlem Václavské náměstí 819/43, Praha 1, proti žalovanému: **policejní prezident**, se sídlem Strojnická 27, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 6. 2019, č. j. PPR-11855-10/ČJ-2019-990131, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 28. 4. 2021, č. j. 43 Ad 3/2019 - 49,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Ředitel Krajského ředitelství policie Středočeského kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 28. 2. 2019, č. 775/2019 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) propustil žalobce podle § 42 odst. 1 písm. f) zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění účinném do 30. 6. 2019 (dále jen „zákon o služebním poměru“) ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky (dále jen „Policie ČR“), neboť porušil omezení dané § 48 odst. 2 zákona o služebním poměru tím, že v době služebního poměru od 1. 11. 2018 do 31. 12. 2018 a dále od 2. 1. 2019

do doby vydání prvostupňového rozhodnutí prováděl na základě dohody o provedení práce uzavřené se soukromou společností Martin Uher, spol. s r.o. nedovolenou jinou činností, jež spočívala v řízení autobusu ve výpomoci za pravidelnou odměnu ve výši 250 Kč/hod. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou Krajský soud v Praze (dále jen „krajský soud“) napadeným rozsudkem zamítl. Konstatoval, že předmětem sporu je posouzení, zda je výkon činnosti řidiče autobusu městské hromadné dopravy činností, která je neslučitelná s výkonem služby dle § 48 odst. 2 zákona o služebním poměru. Před vlastním posouzením žalobních námitek poukázal krajský soud na skutečnost, že správní orgány rozhodovaly ve věci ještě před okamžikem, kdy nastaly derogační účinky nálezu Ústavního soudu ze dne 11. 9. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 24/17 (dále jen „nález Pl. ÚS 24/17“). Rozhodnutí žalovaného, které žalobce napadl žalobou, bylo vydáno dne 26. 6. 2019. Ústavní soud zrušil § 48 odst. 2 zákona o služebním poměru shora specifikovaným nálezem ze dne 11. 9. 2018, avšak s účinky ke dni 30. 6. 2019, čímž poskytl zákonodárci prostor pro přijetí nového, ústavně konformního znění předmětného ustanovení, které nabylo účinnosti dne 1. 7. 2019.

[3] Krajský soud v této souvislosti uvedl, že byt bylo ustanovení § 48 odst. 2 zákona o služebním poměru v době rozhodování žalovaného formálně součástí právního řádu, nebylo možné jej pro jeho rozpor s ústavním pořádkem aplikovat, resp. byla potřeba aplikovat jej ústavně konformně a rozhodnutí správních orgánů posoudit dle hledisek, které Ústavní soud přdestřel v nálezu Pl. ÚS 24/17, tedy, zda sporná činnost mohla vést ke střetu osobních zájmů se zájmy služby, k ohrožení dobré pověsti bezpečnostního sboru nebo k ohrožení důležitého zájmu služby či nikoliv. Z rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že si byl vědom jak existence nálezu Pl. ÚS 24/17, tak i rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2018, č. j. 6 As 176/2017 - 96. Dle krajského soudu v posledně jmenovaném rozsudku Nejvyšší správní soud při absenci výslovné úpravy účelu zákazu jiné výdělečné činnosti v tehdejší znění zákona o služebním poměru dovodil, že „zákonodárce omezením práva příslušníků bezpečnostních sborů podnikat sledoval právě ochranu zájmu na řádném výkonu služby a plnění služebních povinností, zachování důvěry veřejnosti v bezpečnostní sbory a zamezení střetu zájmů příslušníka se zájmy služby“. Zabýval-li se tedy žalovaný podstatnými otázkami, aby zjistil, zda je sporná žalobcová činnost v rozporu s uvedenými cíli, postupoval v souladu s judikaturou a současně i s nově přijatou právní úpravou.

[4] Pokud jde o samotnou žalobní argumentaci, krajský soud nepřisvědčil námitce stran stěžovatelem tvrzené bagatelizace vad prvostupňového rozhodnutí. Poukázal na to, že rozhodnutí správních orgánů tvoří jeden celek. Důvodnou neshledal ani námitku, jež se týkala procesního postupu, v jehož důsledku mělo být nepřipustně zasaženo do procesních práv žalobce. Krajský soud nepřehlédl, že řízení v prvním stupni proběhlo velmi rychle, nicméně uvedl, že žalobce při ústním jednáním deklaroval, že se nechce vyjádřit k podkladům rozhodnutí, a ani si nezvolil zmocněnce, ačkoliv byl o svých procesních právech náležitě poučen. Dodal, že v odvolacím řízení byl žalobce již zastoupen advokátem a poukázal i na to, že skutkové okolnosti případu nebyly mezi stranami sporné.

pokračování

Uzavřel, že rychlý průběh řízení nelze považovat za vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé.

[5] Námitka, dle které žalovaný ignoroval judikaturu správních soudů, na kterou žalobce v odvolání odkázal, neodpovídá dle krajského soudu skutečnosti. Nedůvodnou shledal krajský soud i námitku, dle které žalovaný při dovozování možného střetu zájmu nepřipustně vycházel ze služebního předpisu.

[6] Úvahy správních orgánů, proč je daná činnost neslučitelná s výkonem služby příslušníka policie, označil krajský soud za racionální. Z jejich rozhodnutí plyne, že žalobcův případ posuzovaly materiálně, vzaly v potaz náplň práce žalobce v rámci služebního poměru a porovnávaly ji s nároky kladenými na práci řidiče autobusu v městské hromadné dopravě, přičemž dospěly k odůvodněnému závěru, že výkon práce řidiče autobusu může ohrozit zájmy, které zákon o služebním poměru chrání zákazem výkonu jiných výdělečných činností (zájem na řádném výkonu služby a plnění služebních povinností, zachování důvěry veřejnosti v bezpečnost sbory a zamezení střetu zájmů příslušníka se zájmy služby). Krajský soud se ztotožnil s úvahami správních orgánů stran psychické náročnosti práce řidiče autobusu městské hromadné dopravy. Výkon dané činnosti lze považovat za odůvodněnou hrozbu do budoucna, neboť může dojít k ohrožení schopnosti stěžovatele řádně plnit služební povinnosti. Krajský soud nesouhlasil ani s názorem, že se žalovaný snaží příslušníkům policie paušálně zakázat výkon jakékoliv činnosti.

[7] Tvrzení žalobce, že činnost vykonával bezplatně, a proto jeho osobní zájmy nemohly být ve střetu se zájmy služby, označil krajský soud jako vysoce nevěrohodné. Z obsahu spisu vyplynulo pouze to, že žalobci dosud nebyla vyplacena žádná mzda. Představa, že žalobce tuto činnost vykonává jen pro zábavu či ve snaze zdokonalit se v řízení velkých dopravních prostředků pro účely výkonu služby, jsou dle krajského soudu těžce uvěřitelná. Závěrem krajský soud doplnil, že na posouzení věci nemůže ničeho změnit ani skutečnost, že žalobce podal žádost o souhlas s výkonem činnosti řidiče autobusu.

II.

Kasační stížnost a další vyjádření účastníků řízení

II. A.

Kasační stížnost

[8] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů, které podřadil pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[9] Konkrétně namítal, že rychlý průběh řízení před správním orgánem I. stupně nemohla zhojit skutečnost, že byl v odvolacím řízení již zastoupen, jak dle jeho přesvědčení dovodil krajský soud. Podotkl, že služební funkcionář nepostupoval rychle v řízení o jeho žádosti o souhlas s výkonem jiné výdělečné činnosti, kterou dle jeho tvrzení nevyřídil ani po půl roce od jejího podání.

[10] Stěžovatel dále připomněl, že krajský soud označil jako racionální úvahy správních orgánů o tom, proč je činnost řidiče autobusu neslučitelná s výkonem služby příslušníka policie. V této souvislosti krajskému soudu následně vytknul, že se ztotožnil s výkladem žalovaného „o vysoké smyslové a neuropsychické zátěži“ jím zastávaného služebního místa, která spolu s požadavky na zdravotní, fyzickou a osobní způsobilost představují překážky výkonu práce řidiče autobusu. Dle jeho tvrzení lze takto označit jakoukoliv lidskou činnost; stěžovatel nadto není zařazen na služebním místě, u něhož by existoval zvýšený požadavek na jeho způsobilost. Namítl, že nerespektování doby nepřetržitého odpočinku se může dopustit pouze vedoucí příslušník, který nařídí směny v kratších intervalech, než stanoví zákon. Stěžovatel dále uvedl, že se krajský soud ztotožnil i s výkladem žalovaného o odpovědnosti řidiče a podmínkách získání oprávnění být řidičem hromadní dopravy. Tvrzení žalovaného o ohrožení schopnosti příslušníka policie vykonávat služební povinnosti je dle stěžovatele natolik abstraktní, že by bylo možné poukázat na řadu dalších jinak dovolených činností, které příslušníci běžně provozují ve svém volnu.

[11] Směny dlouhé 12 hodin nejsou dle stěžovatele konány každý den ale zpravidla 3 dny v týdnu a pro odpočinek je tak dostatek prostoru. Závěr krajského soudu i správních orgánů ohledně délky směn označil stěžovatel za domněnku, která byla důvodem jeho propuštění ze služebního poměru. Namítl, že rozsah 300 hodin práce ročně vykonává drtivá většina příslušníků, kterým byla vedlejší činnost povolena. Pokud krajský soud tento rozsah považuje za nezanedbatelný, měl by určit, jaký rozsah zanedbatelný dle jeho názoru je. Závěr krajského soudu, dle kterého stěžovatel vykonával práci řidiče autobusu dle rozsahu, jaký předpokládaly uzavřené dohody o provedení práce, označil za obdivuhodný s ohledem na to, že jej krajský soud učinil po tom, co stěžovatel vykonal 3 směny.

[12] Závěry krajského soudu o případném ohrožení dobrého jména Policie ČR interpretoval stěžovatel v kasační stížnosti tak, že by jej mohla způsobit skutečnost, že stěžovatel si jakožto příslušník Policie ČR přivydělává. Dále reagoval na závěry krajského soudu v odstavci 38 napadeného rozsudku stran bezplatnosti výkonu práce řidiče autobusu. Uvedl, že krajskému soudu je jistě známo, že zaměstnanec se svého práva na odměnu nemůže platně vzdát. Doplnil, že v předchozím řízení pouze reagoval na obvinění ze střetu zájmu, které (jak tvrdí stěžovatel) měl krajský soud spatřovat i v tom, že si stěžovatel jakožto příslušník policie přivydělává. Závěr krajského soudu, že si lze jen těžko představit, že řízení autobusu stěžovatele baví a nedělá jej pro peníze, označil jako zajímavý názor. Uzavřel, že krajský soud dle jeho tvrzení došel k neakceptovatelnému postoji, že poskytování odměny za vykonání jiné výdělečné činnosti je střetem osobních zájmů se zájmy služby.

II. B.

Vyjádření žalovaného

[13] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje se závěry krajského soudu. Konstatoval, že kasační stížnost je *de facto* souhrnem odvolacích a žalobních námitek zakončených konstatováním stěžovatele o tom, že krajský soud přisvědčil údajně nesprávným názorům správních orgánů. Žalovaný se následně vyjádřil k jednotlivým tvrzením a námitkám, které stěžovatel vznesl.

pokračování

[14] Pokud jde o námitku procesních vad v řízení před správním orgánem I. stupně, žalovaný uvedl, že krajský soud ji nevypořádal pouze konstatováním o zastoupení stěžovatele v odvolacím řízení. Dodal, že předmětem v nyní projednávané věci není žádost stěžovatele o udělení souhlasu služebního funkcionáře k výkonu jiné výdělečné činnosti. Při formulaci závěru týkajících se smyslové a neuropsychologické zátěže vycházel žalovaný z dikce zákona o služebním poměru, z jehož přílohy č. 1 se podává, že s výkonem služby ve 4. tarifní třídě je spojena mírně zvýšená psychická námaha a vysoká smyslová neuropsychologická zátěž. Pro projednávanou věc je stěžejní, že stěžovatel zároveň vykonával jinou výdělečnou činnost, s níž je rovněž spojena potřeba vysoké míry pozornosti. Dále bylo dle žalovaného vyvráceno, že by stěžovatel vykonával tuto činnost bezplatně, jak tvrdil.

[15] Dle žalovaného krajský soud nedospěl k závěru, že poskytování odměny za vykonání jiné výdělečné činnosti je střetem osobních zájmů se zájmy služby; v odstavci 38 napadeného rozsudku reagoval pouze na tvrzení stěžovatele, že práci řidiče vykonával bezplatně. K rozsahu směn a souvisejícímu prostoru pro odpočinek žalovaný uvedl, že stěžovatel přehlíží nahodilost výkonu práce řidiče hromadné dopravy (stěžovatel měl práci řidiče autobusu vykonávat pouze v případě, že zaměstnanec, který měl původně řádnou jízdu vykonat ji nakonec neprovede) a související nemožnost předvídat, zda bude mít po výkonu takové směny dostatek prostoru k reálnému odpočinku. Po krajském soudu nelze spravedlivě požadovat, aby pro účely jiných případů výdělečné činnosti kvantifikoval počet hodin, které by představovaly zanedbatelné penzum práce. Pokud jde o konstatování, že stěžovatel vykonával činnost v předpokládaném rozsahu dle uzavřených dohod o provedení práce, jedná se dle žalovaného o logický předpoklad.

[16] Dle žalovaného stěžovatel překrucuje závěry krajského soudu stran ohrožení dobrého jména Policie ČR; z napadeného rozsudku nelze totiž dle jeho názoru dovodit, že dobré jméno Policie ČR ohrožuje samotné „přivydělávání“.

II. C.

Další procesní podání účastníků řízení

[17] V návaznosti na vyjádření žalovaného učinil stěžovatel repliku, ve které zpochybnil tvrzení žalovaného stran mírně zvýšené psychické námahy a vysoké smyslové a neuropsychické zátěže spojenou s výkonem služebního místa, i nároky kladené na výkon práce řidiče. Zpochybnil i jeho závěry ohledně odpočinku mezi jednotlivými směnami a označil je za snahu regulovat jednání příslušníka v tomto čase.

[18] Žalovaný na předmětnou repliku reagoval dalším vyjádřením. Setrval na názoru, že s výkonem služby stěžovatele je spojena zvýšená psychická námaha a vysoká smyslová a neuropsychologická zátěž, přičemž stěžovatel zároveň vykonával jinou výdělečnou činnost, s níž je spojena potřeba vysoké míry pozornosti. Akcentoval potřebu posoudit konkrétní druh výdělečné činnosti ve vazbě na konkrétní služební místo. Obsáhle poukázal na nároky spjaté s řízením vozidla u profesionálních řidičů a uvedl, že nikdy

netvrdil, že by jakákoliv jiná výdělečná činnost, než služba dle zákona o služebním poměru, byla nepřijatelná.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[19] Nejvyšší správní soud po konstatování včasnosti kasační stížnosti, jakož i splnění ostatních podmínek řízení, přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a z důvodů, které stěžovatel uplatnil, přičemž se zabýval i otázkou, zda netrpí vadami, k nimž by byl povinen přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[20] Kasační stížnost není důvodná.

[21] Úvodem pokládá Nejvyšší správní soud za nutné zdůraznit, že zpochybnění závěrů krajského soudu představuje nutný předpoklad posouzení uplatněné argumentace jako přípustné kasační námitky (srov. např. usnesení NSS ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019 - 63, č. 4051/2020 Sb. NSS). Ačkoliv kasační stížnost lze v nyní projednávané věci považovat za projednatelnou, je třeba současně zdůraznit, že stěžovatel v ní na mnoha místech pouze rekapituluje svou žalobní argumentaci a cituje závěry z napadeného rozsudku, které však následně nijak nezpochybňuje, případně na takto citované závěry reaguje tvrzeními, které lze označit jako ironizující. V tomto ohledu je nutno připomenout, že kvalita a podoba (konkrétnost či obecnost) soudního rozhodnutí je vždy zásadním způsobem předurčena kvalitou a podobou návrhu (zde kasační stížnosti). S výjimkami uvedenými v ustanovení § 109 odst. 4 věta za středníkem s. ř. s., je soud vázán důvody, uvedenými v kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.), a proto preciznost ve formulaci obsahu stížnostních bodů a jejich odůvodnění v kasační stížnosti do značné míry předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. Rozsudek ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54).

[22] Příkladem argumentace, kterou stěžovatel převzal ze žaloby, představuje námitka, dle které se nerespektování doby nepřetržitého odpočinku může dopustit pouze vedoucí příslušník, který nařídí směny v kratších intervalech, než stanoví zákon o služebním poměru. Stěžovatel tuto argumentaci přednesl již na straně 7 žaloby, v kasační stížnosti následně konstatoval, že se krajský soud ztotožnil *„s naprosto nepochopitelnou a právním předpisům neodpovídající úvahou žalovaného, který spatřuje střet zájmů také v tom, že odvolatel upřednostnil své finanční zájmy nad kvalitou výkonu služby v bezpečnostním sboru tím, že nerespektoval (neboť byl odhodlán nerespektovat) dobu nepřetržitého odpočinku (...).“* A námitku zopakoval (byť jinými slovy) bez toho, aby jakkoliv závěry krajského soudu v tomto směru zpochybnil. Jedná se tak o nepřipustnou námitku dle § 104 odst. 4 s. ř. s.

[23] Ke stejnému závěru o nepřipustnosti dle 104 odst. 4 s. ř. s. dospěl Nejvyšší správní soud i v případě námitky, dle které jsou tvrzení žalovaného, že výkon práce řidiče *„je způsobit významně negativně ovlivnit kvalitu výkonu služby odvolatele“* a také o *„obrožení schopnosti příslušníka policie plnit služební povinnosti“* natolik abstraktní, že by bylo možné uvést řadu dalších (jinak dovolených činností), které příslušníci běžně provozují ve svém volnu a které mohou být náročnější než řízení autobusu. Stěžovatel tuto námitku opět

pokračování

převzal ze žaloby a pouze poukázal na to, že se krajský soud „ztotožnil i s rozsáhlým výkladem žalovaného o odpovědnosti řidiče a podmínkách získání oprávnění být řidičem hromadné dopravy“, a to bez dalšího doplnění či zpochybnění souvisejících závěrů krajského soudu).

[24] Stěžovatel dále kromě opakování či parafrází žalobních námitek na mnoha místech kasační stížnosti pouze rekapituluje závěry krajského soudu, bez toho, aby se je prostřednictvím odpovídající právní argumentace snažil zpochybnit. Tímto způsobem citoval odstavec 37 napadeného rozsudku ohledně (stěžovatelem domnělého) paušálního zákazu příslušníkům Policie ČR vykonávat jakékoliv jiné výdělečné činnosti, jež následně pouze doplnil ironizujícím konstatováním o „přesvědčivosti“ této části odůvodnění napadeného rozsudku. Takový komentář ze strany stěžovatele však nemá charakter kasační námitky. Bez další argumentace pak stěžovatel krajskému soudu vytkl i to, že „zjevně přehlédl vykonstruovanost a účelovost argumentace žalovaného“. Ani toto tvrzení nelze považovat za kasační námitky, neboť chybí jakákoliv polemika se souvisejícími závěry krajského soudu.

[25] Na samotné hranici projednatelnosti se pohybuje námitka, kterou stěžovatel reagoval na závěry krajského soudu o bezplatnosti výkonu práce řidiče autobusu. Uvedl, že se jakožto zaměstnanec nemůže platně vzdát svého práva na odměnu. Doplnil, že v předchozím řízení pouze reagoval na obvinění ze střetu zájmu, které (jak tvrdí stěžovatel) měl i krajský soud spatřovat v tom, že si stěžovatel jakožto příslušník policie přivydělává. Závěr krajského soudu, že si lze jen těžko představit, že řízení autobusu stěžovatele baví a nedělá jej pro peníze, označil jako zajímavý názor.

[26] Stěžovatel tuto námitku uvedl v textu citací odstavce 38 napadeného rozsudku. Upozorňoval, že „[k]rajskému soudu je jisté známo, že se zaměstnanec nemůže svého práva na odměnu platně vzdát“ a doplnil, že v předchozím řízení měl krajský soud střet zájmu spatřovat i v tom, že si stěžovatel jakožto příslušník Policie ČR přivydělává. Krajský soud se však ve stěžovatelem odkazovaném odstavci nezabýval tím, zda se zaměstnanec může platně vzdát práva na odměnu, nýbrž tam formulovanými úvahami o výši odměny reagoval na stěžovatelovo žalobní tvrzení o bezplatnosti jim vykonávané vedlejší činnosti a poté jí posoudil v kontextu možného ohrožení výkonu jeho služby. Závěr krajského soudu, že si lze jen těžko představit, že řízení autobusu stěžovatele baví a nedělá jej pro peníze pak ponechal stěžovatel bez relevantního zpochybnění, pouze jej označil za „zajímavý názor“; nejedná se tedy o řádnou kasační námitku.

[27] Za věcně projednatelnou lze považovat námitku, jež se týkala rychlého průběhu řízení před správním orgánem I. stupně. Byť i této námitce předchází obsáhla rekapitulace žalobních tvrzení, stěžovatel zpochybnil i související závěr krajského soudu. Namítal, že řízení před správním orgánem I. stupně mělo trvat pouze dvě hodiny, přičemž krajský soud dle jeho přesvědčení dovodil, že rychlý průběh tohoto řízení zhojila skutečnost, že v odvolacím řízení byl již zastoupen. Doplnil, že služební funkcionář nepostupoval rychle v řízení o žádosti stěžovatele o souhlas s výkonem jiné výdělečné činnosti, kterou dle jeho tvrzení nevyřídil ani po půl roce od jejího podání.

[28] Krajský soud však v napadeném rozsudku nedovodil (jak ostatně správně podotkl i žalovaný), že ke zhojení rychlého průběhu řízení před správním orgánem I. stupně došlo výhradně na základě toho, že stěžovatel byl v odvolacím řízení již zastoupen advokátem. Na tuto okolnost poukázal krajský soud v souvislosti s úvahou o možnosti, že rychlost řízení či absence zastoupení v řízení před správním orgánem I. stupně, jakož i povaha tohoto řízení, mohly způsobit, že stěžovatel mohl podlehnout tíže okamžiku a zanechat snah o svou obranu. Při posouzení okolností rychlosti nalézacího řízení však krajský soud vycházel i z dalších skutečností, které (paradoxně ve stěžovatelem citovaném odstavci 31 napadeného rozsudku) zcela jasně a srozumitelně pojmenoval; poukázal na to, že řízení v prvním stupni proběhlo velmi rychle také proto, že stěžovatel při ústním jednání vypověděl, že se nechce vyjádřit k podkladům rozhodnutí ani nežádá zmocněnce, byť byl o svých procesních právech poučen a doplnil i to, že skutkové okolnosti případu nebyly mezi stranami sporné. Dle Nejvyššího správního soudu tudíž krajský soud závěr o tom, že rychlý průběh řízení správním orgánem I. stupně nelze považovat za vadu, která by mohla mít vliv na nezákonnost rozhodnutí, posoudil v odpovídajících souvislostech, a nikoliv izolovaně, výhradně na základě konstatování o zastoupení stěžovatele v odvolacím řízení. Kasační námitka tudíž není důvodná. Nezbyvá než dodat, že poznámka stěžovatele stran rychlosti postupu služebního komisaře v případě žádosti o souhlas s výkonem jiné výdělečné činnosti nemá charakter kasační námitky, neboť není předmětem přezkumu v nyní projednávané věci.

[29] Stran vysoké smyslové a neuropsychologické zátěže obou vykonávaných činností stěžovatel krajskému soudu vytknul, že se v tomto směru ztotožnil výkladem žalovaného a namítl, že není zařazen na služebním místě, u něhož by existoval zvýšený požadavek na fyzickou, zdravotní či osobnostní způsobilost. Stěžovatel i žalovaný svou argumentaci rozvinuli i v navazujících procesních podáních, kde se zabývali mj. i srovnáním psychických nároků na činnost pracovníků dle jejich zařazení v jednotlivých tarifních třídách.

[30] Z obsahu takto formulované námitky je patrná bagatelizace nároků na výkon služby a výkon jiné vedlejší činnosti v podobě řidiče autobusu městské hromadné dopravy. Byť se stěžovatel snaží nároky na výkon jim zastávaného služebního místa zlehčovat, Nejvyšší správní soud se s tímto pohledem nemůže ztotožnit. S výkonem jeho služby jsou spojeny i jisté nároky na jeho psychickou a vjemovou kondici. Pokud jde o nároky na řidiče autobusu městské hromadné dopravy, pojí se s touto profesí značná odpovědnost jak za přepravované osoby, tak za jiné účastníky provozu či za samotný autobus. Jak správně uvedl žalovaný, stěžejní je skutečnost, že stěžovatel tyto činnosti kombinuje, přičemž v případě vedlejší činnosti řidiče nemůže nikterak své směny plánovat. Konsekvence, které hrozí v případě vyčerpání, mohou být fatální jak v případě výkonu služby stěžovatele, tak v případě výkonu práce řidiče autobusu městské hromadné dopravy.

[31] Další námitka stěžovatele se týkala rozsahu směn, které stěžovatel vykonával jako policista, a prostoru pro odpočinek. Stěžovatel konkrétně namítl, že směny dlouhé 12 hodin nejsou konány každý den a pro odpočinek je dostatek prostoru. Krajský soud však v napadeném rozsudku nikterak nespecifikoval, kolik směn o délce 12 hodin stěžovatel týdně vykonává, nýbrž pouze konstatoval, že směny o této délce potenciálně

pokračování

následované směnami řidiče autobusu městské hromady mohou mít za následek nedostatek odpočinku, jež se může posléze projevit i ve výkonu jeho služby či vedlejší činnosti. Délka směn nebyla důvodem propuštění stěžovatele ze služebního poměru, nýbrž jednou z úvah správních orgánů a krajského soudu ohledně souběhu obou pracovních činností stěžovatele. Ani tvrzení stěžovatele o rozsahu vedlejších činností jiných příslušníků Policie ČR nemůže obstát, neboť každý případ je posuzován zcela individuálně v intencích konkrétních okolností toho kterého případu; s tímto úzce souvisí i skutečnost, že nelze obecně kvantifikovat počet hodin, které představují zanedbatelné penzum práce v případě výkonu vedlejší činnosti, jak se stěžovatel prostřednictvím kasační stížnosti dožaduje.

[32] Ani námitku stran ohrožení dobrého jména Policie ČR neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou. Předně, stěžovatel dle kasačního soudu nesprávně interpretoval související závěr krajského soudu; dle této interpretace totiž ohrožuje dobré jméno Policie ČR samotná skutečnost, že si stěžovatel jakožto její příslušník přivydělává. Takový závěr však z napadeného rozsudku neplyne. Citaci, kterou stěžovatel v této souvislosti uvedl v kasační stížnosti („*Případná nehoda způsobená nepozorností v důsledku únavy by zcela jistě neprospěla dobrému jménu policie, kdyby vyšlo najevo, že její příslušník si přivydělával touto činností, ač měl plný úvazek v rámci služebního poměru*“), předcházelo komplexní posouzení rizikovitosti kombinace výkonu služby stěžovatele a práce řidiče autobusu hromadné dopravy. Nelze ji bez dalšího vytrhnout z kontextu a interpretovat tak, jak to činí stěžovatel.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[33] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že napadený rozsudek krajského soudu je zákonný, a proto kasační stížnost proti němu podanou podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[34] Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení ze zákona. Žalovaný byl ve věci úspěšný, prokazatelné náklady nad rámec běžné úřední činnosti mu však v souvislosti s řízením o kasační stížnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že ani jednomu z účastníků nepřiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 4. září 2023

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senát

